त्रीन् वारान् समरे जित्वा जितं मेने स दुस्सनिं ।
सकृज्जयमरेर्वीरा मन्यन्ते हि घुणाक्षरं ॥ १६७ ॥
चित्ता न दृष्टा भीरूणां वक्त्रे प्रकृतिपाण्डुरे ।
वनौकसामिव क्रोधाः स्वभावकपिले मुखे ॥ १६८ ॥
तस्य प्रतापोदरदां न सेहेऽनारतं मधु ।
दरीणामौषधिज्योतिः प्रत्यूषोऽर्क इवोदितः ॥ १६९ ॥
कस्तूरीमृगसंस्पर्शी धूतकुङ्कुमकेसरः ।
सैन्यसीमन्तिनीस्तस्य संचस्कारोत्तरानिलः ॥ १७० ॥
शून्ये प्राग्ज्योतिषपुरे निर्जिहानं ददर्श सः ।
धूपधूमं वनप्लुष्टात् कालागुरुवनात् परं ॥ १७१ ॥
मरीचिकावितीर्णार्णोविभ्रमे वालुकाम्बुधौ ।
तद्गजेन्द्रा महाग्राहसमूहसमतां ययुः ॥ १७२ ॥
तद्योधान् विगलद्धैर्यान् स्त्रीराज्ये स्त्रीजनोऽकरोत् ।
तुङ्गौ स्तनौ पुरस्कृत्य नतु कुम्भौ कराठिनां ॥ १७३ ॥
स्त्रीराज्यदेव्यास्तस्याग्रे वीक्ष्य कम्पादिविक्रियां ।
संत्रासमभिलाषं वा निश्चिकाय न कश्चन ॥ १७४ ॥
उत्तराकुरवोऽविघ्नंस्तद्भयाज्जन्मपादपान् ।
उरगान्तकसंत्रासाद्बिलानीव महोरगाः ॥ १७५ ॥
जयार्जितधनः सोऽथ प्रविवेश स्वमण्डलं ।